

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2019 r.

Trybunał Stanu w składzie:

Małgorzata Gersdorf (przewodniczący, sprawozdawca)

Jerzy Kozdroń

Maciej Miłoś

Zbigniew Sieczkoś

Maciej Zaborowski

Protokolant Dominik Wajda

przy udziale pośła oskarżyciela H. S.,
po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 lipca 2019 r.
sprawy E. E. W
w kwestii umorzenia postępowania

postanowił

- I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu (tekst jedn. Dz. U. 2016.2050) postępowanie w sprawie umorzyć;
- II. kosztami procesu obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 27 lipca 2005 r. Sejm postanowił pociągnąć E. W. do odpowiedzialności Konstytucyjnej przed Trybunałem Stanu za czyny polegające na tym, że:

1. W okresie od 31.10.1997 r. do 11.02.1998 r. nie dopełnił swoich obowiązków w zakresie nadzoru nad prywatyzacją spółki „D T C S.A.”, a w szczególności dopuścił do zawarcia w dniu 11.02.1998 r., przez upoważnionego

podsekretarza stanu umowy sprzedaży 70% akcji tej spółki, bez dopełnienia obowiązku rzetelnej wyceny wartości jej majątku, a także bez dopełnienia obowiązku prawidłowego wyboru inwestora, lekceważąc ponadto sygnały służb prawnych swojego urzędu oraz Najwyższej Izby Kontroli wskazujące na niewłaściwe przygotowanie tej prywatyzacji - w wyniku czego Skarb Państwa poniósł straty wynoszące - według najbardziej ostrożnych rachunków- co najmniej 77.443 tys. zł.

2. W okresie od 31.10.1997 r. do 03.03.1998 r. sprawując jako Minister Skarbu Państwa nadzór nad przebiegiem prywatyzacji spółki T P S.A. nie dopełnił swoich obowiązków i dopuścił do niekorzystnego wyboru firmy doradczej i zawarcia z nią umowy niekorzystnej dla Skarbu Państwa, czego następstwem były straty majątku skarbu Państwa na kwotę co najmniej 25.847.009 zł. Nadto, w ramach nadzoru właścicielskiego nad T P S.A. w dniu 01.12.1997 r. dokonał odwołania władz spółki w sposób nierzetelny z powołaniem się na nieprawdziwe podstawy odwołania.

3. W okresie od 18.03. do 03.11.1999 r., sprawując jako Minister Skarbu Państwa nadzór nad przebiegiem prywatyzacji XY S.A. i będąc z tego tytułu zobowiązanym do informowania Rady Ministrów o przebiegu tej prywatyzacji, zaniechał obowiązku rzetelnego poinformowania Rady Ministrów o niektórych istotnych zamierzeniach prywatyzacyjnych, zwłaszcza co do faktu, że nabywcy 30% akcji mają uzyskać uprawnienia inwestorów strategicznych, a zakres ich wpływu na zarządzanie spółką zostanie określony w umowie prywatyzacyjnej; nadto dopuścił do zawarcia w dniu 05.11.1999 r. niekorzystnej dla Skarbu Państwa umowy sprzedaży 30% akcji XY na rzecz konsorcjum „E”, w ten sposób, że nabywca akcji uzyskał nieproporcjonalny do jego udziału wpływ na zarządzanie Spółką, który to wpływ nie był objęty negocjacjami dotyczącymi ceny akcji.

Zgodnie z treścią art. 23 ust. 1 ustawy o Trybunale Stanu „Ściganie przed Trybunałem Stanu jest dopuszczalne w okresie 10 lat od popełnienia czynu, chyba że czyn stanowi przestępstwo (...) dla którego przewidziany jest dłuższy okres przedawnienia (...).”

Skoro nie przedstawiono E. W. zarzutu popełnienia przestępstwa a wcześniej nie prowadzono w tym zakresie postępowania przygotowawczego, z respektowaniem przepisów działu VII kpk i jedyny uprawniony podmiot (tj. Sejm) nie

zarzucił popełnienia przestępstwa, to do okresu przedawnienia stosuje się przepis określający 10 – letni okres przedawnienia.

W związku z tym okres przedawnienia ścigania upływał: co do zarzutu 1 – 11 lutego 2008 r., co do zarzutu 2 – 3 marca 2008 r., co do zarzutu 3 – 5 listopada 2009 r.

W dniu 5 kwietnia 2002 r. grupa posłów złożyła Marszałkowi Sejmu wstępny wniosek o pociągnięcie E. W. do odpowiedzialności przed Trybunałem Stanu (k. 34 sygn. akt. TS 2/07). Czynność ta, zgodnie z treścią art. 23 ust. 3 ustawy o Trybunale Stanu przerwała bieg przedawnienia co spowodowało, że zaczęło ono, od tej daty biec na nowo (por. uchwała pełnego składu Trybunału Stanu z dnia 15 maja 2019 r. sygn. akt TSZP 1/17).

W związku z powyższym należy przyjąć, że ściganie E. W. przed Trybunałem Stanu, w zakresie wszystkich przedstawionych mu zarzutów przedawniło się z upływem dnia 5 kwietnia 2012 r.

W zaistniałej sytuacji należało, na podstawie art. 17 §1 pkt 6 kpk w zw. z art. 18 ust. 2 ustawy o Trybunale Stanu orzec jak w pkt I części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 kpk.